

Elk jaar, op 8 januari, begint Isabel Allende aan een nieuw boek in haar schrijfhuisje. Voor het eerst in haar lange schrijversloopbaan werd het nu een thriller. Een opmerkelijke stap voor iemand van 70 én een goede reden voor journalist Juliëtte Eichholtz om eens bij haar langs te gaan.

'EENKEER EEN THRILLER, HET WAS GEWOON LEUK!'

Thuis bij Isabel Allende

Drie jaar geleden ontmoette ik Isabel Allende voor het eerst. Ze was anderhalve dag in Amsterdam voor een lezing en een korte publiciteitstournee die ik had georganiseerd – ik werkte bij Wereldbibliotheek, de uitgever van haar boeken in Nederland. Het was een bijzondere dag met een bijzondere vrouw en bij het afscheid nodigde ze me uit om, als ik ooit in de buurt van San Francisco was, eens bij haar langs te komen. Te gek natuurlijk, een kans die ik dit jaar met beide handen aangreep. *California, here I come!*

Woont ze hier?

Het adres waar haar assistent mij naartoe stuurt blijkt een mooi Victoriaans hoekhuis in de winkelstraat van Sausalito (vanuit San Francisco over de Golden Gate Bridge rechtsaf). Maar als ik eromheen loop, weet ik één ding zeker: dit is niet haar woonhuis. Het is te klein om de vele gasten te ontvangen over wie ze schrijft, en dat schuurtje – hoe schattig ook – kan onmogelijk haar schrijfhuis zijn. Lichte paniek. Gelukkig ontdek ik bij rondje drie een geruimtelende koperen naamplaat op het hekje: Willie Gordon houdt hier kantoor. Willie is haar echtgenoot die grappig genoeg een kleine bijrol vervult in haar nieuwste roman *Ripper*.

Ik heb hem destijds ook ontmoet en kan dus veilig aanbellen. Haar assistent begeleidt me naar de huiskamer met een boekenkast vol Spaans- en Engelstalige boeken van Isabels hand. Wat een indrukwekkend oeuvre! Ze haalt thee voor me. Ondertussen glipt Isabel naar binnen en houdt met haar voet de honden buiten de deur. Door de raampjes in de deur zie ik dat het van die aandoenlijke Black & White-whiskyhondjes zijn, *west highland terriërs*, die niets liever willen dan bij Isabel blijven. Ze schudt me de hand en legt uit dat het voor iedereen beter is als ze hier niet binnenkomen, want een van de twee heeft darmproblemen. Gisteren waren ze naar de hondensalon voor hun tanden en haardos, maar “een halfuur later belden ze al of we ze konden ophalen, de stank was té erg”. Ze slaat haar handen in elkaar en schatert het uit.

Het jaar van de rust

Op mijn vraag hoe het nou zit met haar woonhuis, zegt ze: “Dat is inderdaad een haciënda zoals je je die voorstelt als je mijn boeken kent. In San Rafael, een kwartier verderop. Daar heb ik alle ruimte voor mijn familie, vrienden en logees, er ligt een ruim stuk land omheen en natuurlijk mijn casa op enige afstand van het huis.” Het schrijfhuisje, waar ze elk

jaar op 8 januari aan een nieuw boek begint. Tijdens onze lunch van destijds gaf ze aan een jaar vrij te willen nemen – ook om zich zo langzamerhand te gaan beraden op haar pensioen (op 2 augustus wordt ze 72). Hoe is dat befallen?

“Het jaar van rust, van reizen en alle tijd van de wereld voor mijn sociale contacten, dat jaar waar ik zo naar had uitgekeken, was één grote ramp. Willie was al een tijdje ziek en op een zondagochtend werden we wakker gebeld: zijn zoon was dood aangetroffen in zijn appartement. Hij was drugsverslaafd maar al een tijdje *clean* – we hadden echt de indruk dat het beter ging. Daarna kreeg Willie bovenop zijn ziekte – longfibrose, de artsen gaven hem nog twee jaar – een zware depressie. Hij wilde niets meer, kleedde zich van top tot teen in het zwart; pak, overhemd, hoed, alles, hij zag eruit als een gangster in een inktzwarte wolk. Er waren dagen dat ik hem wel wat kon aandoen als ik die berg van somberheid voorbij zag sjokken. Omdat de traditionele geneeskunde hem niets meer te bieden had, heb ik hem min of meer gedwongen zijn heil te zoeken in het alternatieve circuit. Alternatieve therapieën heb je hier in alle soorten en maten.”

Magisch realisme

Willie snelt even langs, onherkenbaar. Hij is sterk vermagerd en dat open, vrolijke gezicht van drie jaar terug heeft iets droevigs gekregen. Het is duidelijk dat hij mij bij het handen schudden niet meer herkent – en weg is hij weer. Isabel glimlacht en pakt de draad van het gesprek weer op. “Alle methoden, van Chinese kruiden, yoga en supplementen tot aromatherapie en

reiki, noemen we hier in Californië *new age*, maar als ik het zou beschrijven in een Zuid-Amerikaanse context, had het magisch realisme geheten. Het is alles waarmee Indiana (een van de hoofdpersonen in Isabels nieuwste roman *Ripper*) en haar collega’s zich bezighouden in hun Holistische Kliniek. Een belangrijke inspiratiebron voor Indiana’s karakter was Ana Cejas, een *healer* in Argentinië en een fantastische heks. Ze werkt met aromatherapie en is paranormaal begaafd, ze heeft veel betekend voor Willie. En of we het nou *new age* of magie noemen, je zag hem, het gaat nu goed met hem. Hij is officieel genezen verklaard. De artsen zeggen nu dat hun aanvankelijke diagnose niet klopte omdat het echt onmogelijk is om van longfibrose te genezen. Dat kan natuurlijk ook, we zullen het nooit weten. De meeste artsen accepteren niet dat alternatieve methoden kunnen werken.”

We doen een thriller!

Toch bracht ‘het jaar vrij’ via een omweg de aanleiding om een thriller te schrijven. Isabels literair agent Carmen Balcells stelde voor om samen met Willie een ‘quatre-mains misdaadroman’ te schrijven – per slot van rekening zijn ze een schrijverspaar. Willie (William C. Gordon) had al vijf thrillers op zijn naam staan en als je dat als lezer weet, ontdek je ook dat Isabel zijn boeken in haar thriller heeft verstoppt; een van de personages in *Ripper* is de zoon van de hoofdpersoon uit Willies boeken! “De werkelijke aanleiding voor Carmens idee om samen met Willie aan de slag te gaan, was mijn jaartje vrij. Ze raakte in paniek bij het idee dat ik zou stoppen met schrijven – wat niet ondenkbaar was als de vrijheid me goed was bevallen. Willie en ik vonden het een leuk idee, maar binnen 24 uur vochten we elkaar de tent uit. ▶

Isabel Allende (Peru, 2 augustus 1942) is journalist maar bovenal schrijver en verhalenverteller. Ze was een nicht van Salvador Allende, de in 1973 vermoorde president van Chili. Isabel woonde in Peru, Chili, Bolivia, Venezuela, Europa en, sinds ze in 1988 hertrouwde met Willie Gordon, in Californië. Haar zoon Nicolás en dochter Paula kreeg ze met haar eerste man Miguel Frias. In 1981 begon Isabel aan een brief aan haar grootvader die op sterven lag. Dat werd de basis voor haar succesvolle debuutroman *Het huis met de geesten* (verfilmd in 1993 als *The house of the spirits*, met Meryl Streep, Jeremy Irons en Glenn Close). Haar stijl wordt magisch realisme genoemd, een vorm waarin menselijke hartstocht, natuur, geschiedenis en bovennatuurlijke zaken een rol spelen. De bekendste boeken van Isabel Allende in Nederland zijn: *Liefde en schaduw*, *Eva Luna*, *Paula* (over haar in 1992 overleden dochter), *De som der dagen*, *Zorro*, *Inés*; *vrouw van mijn hart*, *Het eiland onder de zee* en *Het negende schrift van Maya*. Ook schreef ze drie razend spannende avonturenromans voor jong en oud (de Jaguar- en Adelaartrilogie).

Achteraf bezien had dat te maken met onze verschillende manieren van werken. Willie schrijft in het Engels, met de hand, in van die kleine opschrijfboekjes. Hij schrijft nooit langer dan elf minuten achter elkaar, is afgeleid door het minste of geringste en doet niets aan research. Zijn verhalen spelen zich af in het San Francisco van de jaren 60 – hij kent die tijd, en er is geen sprake van technologie waarin je je moet verdiepen. Ik schrijf in het Spaans, pleeg research voor de kleinste details, werk op de computer en doe dat dus elf uur per dag in totale eenzaamheid. Dit alles overziend begreep ik al snel dat zo'n samenwerking geen goeie deal voor mij was: ik het werk, hij de eer. Maar ik had wél de smaak te pakken van het nieuwe ervan. Voor *Het eiland onder de zee* heb ik me vier jaar lang verdiept in de slavernij. Nou, dat hoeft niet voor een thriller die zich afspeelt in deze tijd. Ik hoefde het niet zo serieus te nemen en dat beviel me. Omdat ik het genre niet kende, ben ik eerst populaire boeken gaan lezen op dat gebied, zoals Stieg Larssons *Millennium*. Veel te donker en gewelddadig voor mij – ik ben meer van de relaties en familieverbanden, dus daarin heb ik mijn eigen stijl behouden.”

Familie en vrienden inspireren

Indiana Jackson is een sexy uitvoering van Moeder Teresa. Een soort heilige met een onuitroeibaar geloof in de goedheid van de mens en een onstuitbare behoefte om iedereen te hulp te schieten, ook de mensen die ze liever (en beter) verre van zich kan houden. “Indiana is wulps, groot, voluptueus. Ik wilde een heel aantrekkelijke hoofdpersoon die in alles het tegenovergestelde is van een model. Haar persoonlijkheid is dus geïnspireerd op Ana, de vrouw die Willie zo fantastisch heeft geholpen, maar die is heel frêle. De overeenkomsten zit-

‘VOOR EEN
THRILLER IN
HET NU HOEF
JE NIET
UITGEBREID
RESEARCH TE
DOEN;
HET HOEFT
NIET ZO
SERIEUS’

ten in het karakter, niet in het uiterlijk.” En er zijn meer personages gebaseerd op mensen uit haar omgeving, zo stond haar kleindochter Andrea model voor Amanda. Nee, de echte Andrea is niet zo'n nurkse, gesloten oester als het personage. De foto met de drie kleinkinderen die Isabel laat zien, toont een klassieke schoonheid met golvend haar en een gezicht waarvoor je je op straat nog eens omdraait. “Amanda is een verlepen meisje, onhandig, extreem slim en nog heel onvolwassen. Mijn kleindochter Andrea zit inmiddels op de universiteit. Maar op die leeftijd van 15, 16 jaar verschool ze zich onder haar *hoodie*.

Was ze zo'n stuurse puber, geïsoleerd, altijd aan het lezen. Ze speelde *fantasy games* op de computer – zij is de degene die me de *Ripper game* leerde kennen. Ze wilde schrijver worden en samen becommentarieerden wij boeken. Ik kon Amanda naar haar modelleren. Ook de relatie die Amanda heeft met haar grootvader Blake Jackson doet sterk denken aan mijn eigen relatie met Andrea op die leeftijd. Ik hou van zijn karakter, hij is de opa die ik graag zelf had gehad. Andrea en ik hebben het nog niet gehad over wat zij van Amanda vindt. Het kan zijn dat ze zichzelf er niet in herkent. Ze is het natuurlijk ook niet, ik heb alleen bepaalde trekken geleend van de toen 15-jarige Andrea.” Ze glimlacht. “Na *De som der dagen* (het boek dat Isabel schreef na de dood van dochter Paula, als het leven zich weer lijkt te hervatten, red.) voelden mijn familie en vrienden zich te kijk gezet. Ik moest ze beloven dat nooit meer te doen. Met zo'n autobiografisch boek bevries je je omgeving op een bepaald moment in hun leven terwijl niemand op die manier wil blijven stilstaan. Eigenlijk hóóp ik dus gewoon dat Andrea zich niet in Amanda herkent. Laten we het er maar niet meer over hebben.” ■

5X THRILLER WINNEN!

Kijk op Zin.nl/allende voor meer Isabel én haar boek *Ripper*. We hebben er vijf klaarliggen om weg te geven!

Ripper

Eerder dit jaar verscheen *Ripper*, de nieuwste roman van Isabel Allende. Een thriller die zich afspeelt in het San Francisco van nu. Indiana Jackson is een alleenstaande moeder die de kost verdient met aromatherapie en massage. Indiana's

hoogbegaafde dochter Amanda is meer geïnteresseerd in de duistere kanten van het leven. Onder haar leiding spelen een clubje getormenteerde jongeren en haar opa op internet het *Ripper*-spel, waarin moorden uit de 19de eeuw worden opgelost. Als de aandacht van de Rippergroep zich

verplaatst naar actuele moorden, ontstaat een opmerkelijke samenwerking met de politie. Net als de oplossing dichterbij lijkt te komen, blijkt de moordenaar al die tijd in de buurt te zijn geweest...

Ripper – Isabel Allende
(Wereldbibliotheek,
€ 19,90)